

Sterk staaltje muziektheater over verlatingsangst

THEATER Texel Texas. Tekst: Jibbe Willems. Regie: Michiel de Regt. Gezien: 2/4/10. Bellevue Lunchvoorstelling (ism Huis van Bourgondië), Aldaart/m 18/4.

Hitte. De zon weerkaatst op de aluminium oppervlakte van een wachttoren en de achterkant van een auto. Een toegangspoortje stagneert. De vette lucht van een gebakken eitje, gemaakt op de verhitte plaat voor het torentje, versterkt de verzengende hitte. De landerigheid wordt bezongen door zoete Americanamuziek op banjo en mandoline (door muzikant Laurens Joensen).

Ergens tussen Texel en Texas, op

een grensgebied, wachten een moeder en haar zoon op de kist van vader. De grenswachter wil het poortje niet open doen. "Formaliteiten, mevrouw."

De hooggehakte vrouw en haar gestylede zoon Oscar wachten en wachten, tot de wanhoop nabij is. "Ik haat wachten," verzucht de zoon. En ondertussen vechten ze hun suggestief incestueuze relatie uit, waarin niemand wordt gespaard.

Schrijver Jibbe Willems timmert al een tijdje aan de weg als toneelschrijver voor Het Syndicaat, Huis van Bourgondië en de Toneelschuur. Zijn scherpe poëtische teksten sleuren de moderne toeschou-

wer mee in een realistische, doch lyrisch fantastische wereld. Ook zijn nieuwe tekst, voor het Bellevue Lunchtheater, op toneel gezet door regisseur Michiel de Regt, laveert

Vooraf de jonge Nik van den Berg is geweldig als verwaande zoon Oscar

tussen harde realistische scènes en een vertelde droomwereld.

Als acteur is het de kunst in deze tekst de balans tussen humor en tragiek te behouden. Dat doen de acteurs feilloos. Vooral de jonge Nik

van den Berg is geweldig als de verwaande zoon Oscar. Gevaarlijk, nuchter, meedogenloos en ontroerend, vernedert en liefkoost hij zijn wanhopige moeder.

"Heb je wel genoeg Xanax genomen?" snauwt hij zijn moeder toe. "Houd me vast," smeekt zij, hunkend naar zijn affectie.

In zijn ensemble van witte legging, felblauw jasje, glimmende schoenen en grote zonnebril contrasteert Oscar sterk met de trailertrash-look van de grenswachter (Harper Michielsen).

De grenswachter wacht op zijn verdwenen vrouw, die op net zo mysterieuze wijze in rook is opgegaan als de overleden vader. "Als

het donker wordt, kan ik je niet meer zien en raak ik je misschien kwijt," verwoordt de grenswachter zijn angst over het verliezen van zijn geliefde, waarna de tonen van de banjo zijn gevoel voortzetten.

Het is een sterk staaltje muziektheater (alle leden van de cast zijn muzikaal) over verlatingsangst en het verlangen naar genegenheid. Hoewel de tekst soms neigt naar het zwelgen in poëtische hyperbolen ('de definitie van geluk zit in de kleine dingen die er niet toe doen'), is het uurtje lunchtheater een hilarische en ontroerende trip, waaruit je bezweet en voldaan ontwaakt.

LORIANNE VAN GELDER